

Ga je mee op cruise?

Wij gaan op cruise. De Middellandse Zee afvaren met een MEGAGROOT schip.

Wauw, hoor ik je al denken, jullie moeten wel rijk zijn.

Fout. De baas van mijn papa, Otto Spleetvezel, die is rijk.

Op zijn personeelsfeest was er een tombola. De hoofdprijs was een cruise voor het hele gezin. En raad eens wie het winnende lotje trok?

Juist, ik.

Mijn zus Merel sprong van pure vreugde op en neer.

‘Wat een geluk, Rudy!’ had mama naar papa geroepen.

Papa was iets minder vrolijk. Vooral toen hij hoorde dat meneer Spleetvezel met hetzelfde schip zou meevaren.

Otto Spleetvezel is een griezel. Alles aan hem is harig, behalve zijn hoofd. Daar staan welgeteld twee haren op.

Het zijn twee lange stugge haren, net voelsprietten.

Hij draagt ook altijd zo’n lange zwarte vest met van die flappen, waardoor hij wel een reuzenkakkerlak lijkt. Het griezeligst aan hem vind ik zijn tanden. Ze zijn sneeuw wit.

Als die vanonder zijn donkere snorrenbaard piepen, geeft dat een akelig verschil. Dat komt door zijn speciale tandpasta. Hij is er schatrijk mee geworden. Het bevat een geheim ingrediënt, waarvan zelfs de donkerste tanden wit worden.

Die tandpasta is vreselijk duur. Als je nou zou denken dat iedereen uit de fabriek hem gratis krijgt of tegen een prijsje kan kopen, heb je het mis. Het personeel heeft een korting van 1%. De tandpasta kost 59,76 euro per tube. Met 1% korting komt dat nog neer op 59,17 euro. Snap je wat ik bedoel?

Otto Spleetvezel is een gemene baas. Zijn lijfspreuk is T.I.G.¹ Zijn personeel mag per dag maar één keer naar het toilet. En dat mag niet langer duren dan drie minuten. Pauzeren is verboden. Wie het waagt om even te rusten, hoe kort dan ook, moet verplicht de grote mengton poetsen. Daar ben je uren zoet mee.

Otto Spleetvezel is ook erg gierig. Drank en toiletpapier moet je van thuis meebrengen. In de winter mag de verwarming nauwelijks op. 'Doe een dikke trui aan,' zegt hij dan, 'zo heb je het ook warm.'

Hoe kan het dat zo'n onmens een personeelsfeest met een tombola organiseert? En zomaar een dure cruise wegschenkt? Een plots inzicht? Dat zou mooi zijn, maar dat is het niet.

Enkele weken geleden werd Spleetvezel gecontacteerd door het tijdschrift 'De man achter de manager'. Ze vroegen hem of hij bereid was tot een interview. Eerst weigerde hij. 'T.I.G.' zei hij. Maar toen hoorde hij dat het blad een wedstrijd had uitgeschreven. Hij zou mogen meedingen naar de titel van beste baas van het jaar. De hoofdprijs was een grote geldsom. Otto zei meteen ja.

Niemand in de fabriek gelooft ook maar voor één seconde dat hij zal winnen. Maar dat zegt niemand.

¹ Tijd is geld

Sinds Otto meedoet, gebeuren er kleine mirakels: er is water om te drinken (al smaakt dat opvallend veel naar kraantjeswater) en er is toiletpapier (al lijkt het meer op schuurpapier).

Op het personeelsfeest kregen de werknemers cava en bier (al was dat plots allemaal op toen de mensen van het tijdschrift vertrokken waren) en wij mogen gratis op cruise (al schoot dat bij de zoon van Spleetvezel in het verkeerde keelgat).

Spleetvezels enige zoon, Jorik, is al net zo'n griezel als zijn papa. Je weet wel, de appel valt niet ver van de boom. Toen hij hoorde dat er personeel mee zou gaan op zijn cruise, werd hij gek.

'Nee, dat nooit!' brulde hij. 'Ik breng mijn vakantie niet door met die armoedzaaiers.'

Hij ging met gekruiste armen op een stoel zitten en mokte tot zijn moeder hem een eigen paard beloofde.

2

Vannacht vertrekken we. We rijden met de auto naar Venetië. Daar stappen we op het cruiseschip. Het is best ver. We rijden een hele nacht en een hele voormiddag. We moeten er op tijd zijn. Cruiseschepen wachten niet.

Venetië ligt in Italië. Papa zegt dat het de mooiste stad ter wereld is. Het is jammer dat we er niet even kunnen verblijven. Ik had graag eens op een gondel gevaren.

Het gezin Spleetvezel is al een week eerder vertrokken.

Met het vliegtuig.

Zij hebben Venetië wel kunnen bezoeken.

Merel zit bijna de hele rit met haar neus in een boek over cruiseschepen.

Er stromen voortdurend klinkers uit haar mond: 'Oooo ... Aaaa ... Eeee ...' Sinds ze de film Titanic zag, kan Merel over niets anders meer spreken.

'Cool!' roept ze uit. 'Wisten jullie dat het grootste cruiseschip ter wereld wel vijf keer groter is dan de Titanic?'

'Denk je dat onze boot ook zo groot zal zijn?' vraagt ik.

'Schip!' corrigeert Merel.

'Schip, boot, voor mij is dat allemaal hetzelfde.'

'Nee, Lara, boten zijn kleiner dan schepen. Een kano of een sloep, dat zijn boten. Wij varen met een schip.'

Ik haal mijn schouders op.

Merel is alweer in haar boek gedoken.

'Wow!' brult ze even later. 'Op cruiseschepen verdwijnen aldoor mensen. Ze worden nooit meer teruggevonden.'

'Hoe, verdwijnen?' vraagt ik.

'Nou,' zegt Merel, 'ze zijn gewoon weg, alsof ze zijn opgelost.'

Wanneer we in de haven aankomen, zijn we zestien uur onderweg geweest. Het inschepen verloopt gelukkig vlot. Een vriendelijke dame achter de balie bekijkt onze identiteitskaarten en de papieren die papa haar gaf. We moeten allemaal op de foto. Mama wil niet. Ze klaagt dat ze er te vermoeid en te slordig uitziet. Ze heeft gelijk. Haar haren kleven warrig tegen haar hoofd en onder haar ogen lijken twee kwallen aangespoeld. Willen of niet, het kiekje wordt toch genomen.

Dan krijgen we allemaal een kaartje, zo groot als een identiteitskaart. Het is niet alleen de sleutel van onze kajuit, je kunt er drankjes mee bestellen en je moet het telkens tonen bij het van en aan boord gaan.

Merel grist het uit mijn handen. 'Hey, dat is mijn kaartje! Mijn naam staat erop,' zeg ik. 'Jij raakt zoiets alleen maar kwijt,' zegt mijn zus. 'Ik zal het voor je bewaren.'

Met die woorden verdwijnt mijn kaartje in haar tasje.